

Amb la reobertura del Parlament de Catalunya, s'inicia una nova etapa de legalitat.

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 78 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA: divendres 20 d'agost de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

TEMES D'ACTUALITAT

Si ens haguessin imitat

No es podrà dir, certament, que Esquerra Republicana de Catalunya, tocada d'exhibicionisme, hagi prodigat els seus actes públics. Llevat de l'acte de Belles Arts, i d'un altre al Price, el nostre Partit ha sabut sacrificar el seu propi interès a més altes conveniències. En totes les comarques lleidatanes, des que començà la guerra, no hem fet ni un sol acte. En contrast punyent hem vist, sobretot en els primers mesos, com no hi havia setmana en que els pobles i ciutats de Catalunya no rebessin la visita política dels apolítics i la dels representants directes i «específics» de les forces obreres. Nosaltres, preocupats únicament per la guerra, per creure d'absoluta necessitat canalitzar totes les energies per a guanyar-la, teníem per evident que, fins que fos així, s'imposava una treva en tot afany proselitista, car si els feixistes guanyaven, ni dels homes, ni dels partits, ni de les sindicals n'havia de quedar res.

Però no hem tingut imitadors. L'afany de fer-se una clientela política ha pesat més que cap altra consideració, i a conseqüència d'això, han plogut un seguit de fórmules màgiques, a gust de cada cleda, i hem presenciat la pugna d'uns i altres, la sembrada d'odis i rezels, la trista experiència de socialitzacions, col·lectivititzacions, «apropiacions» i altres coses que han fet més mal que una pedregada, no sols de moment, per als interessos immediats, ans per demà que es vulgui fer qualsevol assaig verament revolucionari, car la gent dels pobles està escamada davant la paraula, tan desacreditada està per obra d'uns i altres.

Repetim-ho: ara no és hora de fer partit. És hora, sí, de sacrifici, d'abnegació, de donar-ho tot, de lluitar fins a la mort o la victòria; salvar-nos de la barbàrie feixista; creure en els alt sdesitins del nostre poble i donar al món sen cer l'espectacle d'un poble que prefereix morir a viure en la indignitat, i que el nostre exemple servís de guia i de senyera a tots els altres de la terra que sofreixen o estan amenaçats del mateix perill que nosaltres.

Aqueixa posició nostra ha estat por-

tada a l'extrem de semblar que oblidésim la nostra estructura de Partit democràtic que ha de viure sempre de cara a l'opinió. En complir-se un any de la revolta feixista, el 19 de juliol proppassat, l'Esquerra anava a fer un gran acte a cada circumscripció i un altre a la ciutat de Barcelona. Però no fou possible, perquè l'autoritat cregué oportú no autoritzar-ho, i ara aqueix criteri sembla haver-se confirmat.

Aqueixos actes, que l'Esquerra pensava fer, no eren en cap pla de competència, ans de germanor, perquè som tots germans en el dolor i en la responsabilitat. L'hora decisiva s'acosta i a tots els altres pobles d'Ibèria, lliures o sotmesos, cal donar-los la seguretat d'una Catalunya unida i forta, que en aqueixa hora hi posarà tota la seva ànima, per a que després, tots plegats, poguem crear un demà millor, aquella superior unitat espiritual que es fona en els súbils però ferm vincles del lliure consentiment, i, per què no dir-ho?, en aquella Federació de pobles que nosaltres vam defensar a les Corts Constituents, que d'haver estat acceptada, altra hauria estat la nostra sort, puix és evident que no hi hauria hagut manera d'organitzar la traïció militar com ara ha pogut fer-se.

Quan diferent no hauria estat la nostra sort si haguéssim tingut imitadors. No ha estat així, malauradament. La preocupació fonamental en nosaltres de guanyar la guerra, altres sectors també la tenien als llavis, però no la practicaven. En lloc de donar-ho tot per la guerra, vinga amagar armament. En lloc del respecte a la vida, l'espectacle dels tribunals populars dels primers mesos. En lloc d'escatar el poder legítim, fer-lo inoperant, com per exemple el «cantó» de Lleida, de Puigcerdà, de Tortosa, de Cervera i tants altres. En lloc de salvar la nostra economia, fer que el pagès, ple d'inseguretats i atropells, abandonés la terra en veure com els nous senyors revolucionaris s'apropriaven de les collites que no havien suat. El resultat ha estat el nostre descrèdit internacional, que ens asfixia, i que explica tantes coses que ens semblen estranyes; i la pura ficció d'aqueix front militar d'Aragó, durant deu

inacabables mesos. Podem dir amb dolor, però també amb orgull, que si el nostre desinterès partidista hagués fet escola, els minyons que fa deu mesos són a les portes de Saragossa, d'Osca i de Terol, ja haurien romput el front i la guerra oferiria un altre espectacle.

La revolució

Aqueixa posició, significava un desinterès per una sana política revolucionària? No, de cap manera. Nosaltres volem, en el règim de la propietat, del treball, de la producció, un canvi a fons. Però encara que no el volguéssim, la realitat l'imposaria per damunt de la voluntat dels que s'hi oposessin. Fou inútil tota resistència a la caiguda del poder feudal per a donar pas a la burgesia i a l'artesania; és igualment fatal l'ascens al poder del treball i de la intel·ligència, amb exclusió de tota altra gerarquia. Ho hem dit repetidament, i en documents oficials: l'Esquerra acceptarà qualsevol reforma, per avançada que sembli, sempre que el poble en sa majoria la vulgui. L'Esquerra només? No sols ella, sinó tots els partits republicans, catalans i espanyols. Nicolau d'Oliver ha dit recentment que Acció Catalana no posa fites en el camí de l'ascens social, però coincideix amb nosaltres en una sola cosa: que el canvi ha de fer-se pels camins i les normes democràtiques.

Quan els dits revolucionaris, d'una o altra tendència, proclamen la dictadura del proletariat, no fan més que justificar les altres dictadures. Que no es facin il·lusions els socialistes i els anarquistes partidaris de la violència com a sistema: tota dictadura troba una base doctrinal en que recolzar-se. Quan es fa en nom del poble es diu justícia social; quan la fan Hitler o Mussolini es justifica amb l'Imperi, l'Estat fort. Quan la dictadura teocràtica, amb la Santa Inquisició, us porta a la foguera, és per a salvar la vostra ànima i donar-vos la felicitat a l'altre món.

No, cap dictadura, ni vermella, ni negra, ni de cap color. Govern per la voluntat dels més. L'Esquerra tindrà sempre com a enemics seus els que es vulguin imposar pel terror i la violència, perquè aleshores la vida dels pobles oscil·la i es mor entre una i altra, en una cursa fatídica.

Compte, doncs, poble amb els que criden més fort o fan el pinyol més alt. La història es cansa de donar-nos el mateix exemple: que sempre, tots els tirans, han sortit dels que feien de demagogs, dels que s'ho volien menjar tot. Ací teniu a Lerroux el de «El alma en los labios», el de cremeu, saquejeu, violeu, i ja es veu com ha acabat. Ací teniu a Mussolini, el socialista extremista en temps de la guerra. Ací teniu a Doriot, el vell comunista dels més violats i avui instrument dels Creus de Foc. Ací teniu a Millerand, el socialista de barricades que més tard acabà covant propòsits de cop d'Estat antidemocràtic. Ací teniu al coronel Batista, idol de les esquerres cubanes i avui dictador del seu país. Ací teniu a Papini, a Pilsudsky, a Laval... La llista, només en la història dels nostres dies, és llarga.

Nosaltres proclamem la nostra fe democràtica. Sabem els defectes del sistema, però són menors que qualsevol altre. Permet que es manifestin el major nombre d'homes aptes i estableix un saludable i constant control dels actes dels homes elevats al poder, per part de l'opinió, que els pot revocar sense trasbals en qualsevol moment. Un afer Panamà, un afer Dreifus, un Straperlo, poden donar-se en una democràcia, però en tal cas, són liquidats inexorablement i el sistema encara surt fortificat. Però en una dictadura, del color que sigui, oriental o occidental, on no hi ha possibilitat de crítica, on no existeix més premsa que la dels que manen, on hi ha una única veritat, que és la del Govern, on al Parlament no poden anar-hi més que els representants del partit únicament autoritzat, la corrupció i la immoralitat s'ho mengen tot.

Volem, sí, el gran canvi, però per camins democràtics i liberals. Això hem predicat tota la vida i no anirem ara a abandonar una posició que ens és cara i que estimem l'única salvadora en les hores denses que vivim.

La facció es baralla i es debilita. Cal que nosaltres ens unim i ens enfortim.

CATALUNYA, DES DE L'ESTRANGER

Tàrrrega

Libera Stampa òrgan del Partit Socialista a Suïssa, ha publicat un interessant article sobre la ciutat de Tàrrrega i el seu Alcalde, el nostre bon amic i correligionari En Josep Devant.

L'article ha estat reproduït per *La Humanitat* i el fem conèixer avui als nostres lectors per retre així justícia al coratjós lluitador republicà de Tàrrrega, que ha sabut endegar amb tanta entesa i energia els negocis municipals d'aquella ciutat com mantenir ben alts els ideals de catalanisme i república.

«Per a fer una valoració del que s'ha fet a Tàrrrega en un any de revolució i de guerra, no s'ha d'oblidar que la reacció fou sempre la que comptava com a senyora del poble. Ajudada per la clerecia, protegida per la guàrdia civil, havia organitzat una màquina electoral que li assegurava, sense esforços, la majoria al Consell Municipal. Ni la República—el 14 d'abril—no va poder vèncer el caciquisme a Tàrrrega, ja que els mateixos homes que havien servit fidelment Primo de Rivera i l'ex-rei, enfront dels esdeveniments, es calaren el gorro frigi republicà i continuaren tranquil·lament la seva tasca. Els partits republicans d'oposició, des de l'any 1931 fins el 1936, lluitaren aferrissadament per conquerir el Municipi, sense aconseguir-ho. Quan les darreres eleccions polítiques del 16 de febrer, Tàrrrega, amb Cervera i Guisona, foren inexpugnables per al Front Popular, que va vèncer a tot Catalunya.

Dotze mesos abans dels dies de juliol del 1936, el Consell Municipal reaccionari de Tàrrrega fou dissolt, després d'una investigació de la qual van resultar greus irregularitats administratives, i el substituït un Consell de coalició que fou nomenat Josep Devant, president d'Esquerra Republicana, de Tàrrrega, fou designat per Alcalde.

La primera obra del nou Consell republicà fou la devolució al poble d'un immens edifici, utilitzat per a escola pels Escolapis, amb una subvenció de l'administració anterior de 5.000 pessetes anuals. El caciquisme de Tàrrrega no es donà per vençut i utilitzà els mitjans, àdhuc l'amenaça de mort, per evitar que els Escolapis fossin expulsats del convent, propietat del Municipi. Però les maniobres que s'intentaren no van po-

der realitzar-se a causa de sobrevenir el 19 de juliol. Qualsevol acte de violència per la banda del poble hauria estat justificat històricament, però—i això si guí dit a honor de Tàrrrega i dels seus homes representatius—, el poble subleuat es contentà amb l'incautació de les propietats que pertanyien a les ordres religioses i amb col·lectivitzar les indústries dels propietaris fugitius. No hagueren de lamentar-se els inevitables acies que portà amb ella mateixa tota revolució social, ja que les energies despertades per aquesta foren sàviament dirigides cap a obres de reforma social.

En un any de temps s'han iniciat i acabat treballs que, en altres circumstàncies, haurien requerit anys.

Han estat construïdes noves carreteres, altres s'han eixamplat, les velles han estat modernitzades; el Jardí Municipal ha estat engrandit i embellit. Els dipòsits d'aigua potable, completament descuidats per l'antiga administració, han estat posats en condicions higièniques, mitjançant la instal·lació d'una nova moto-bomba ha estat incrementada la quantitat del referit element. A la Plaça Francesc Macià, s'està construint un alberg diürn. Està per acabar-se una gran piscina al costat de la qual, segons el projecte que he vist, hi haurà un camp de gimnàstica i de tenis. Però, l'astorament ve veritablement, quan es contempla el vell convent dels Escolapis. Ha estat reformat en part, establint grans aules de 6x8 metres.

Vint-i-dues aules d'aquestes dimensions—em diu el ciutadà Devant—per ara són suficients per a la nostra Escola d'Arts i Oficis i per algunes aules de primera ensenyança.

Grans finestrons rectangulars deixen pas a l'aire i a la llum abundantment. A cada aula hi ha 3 o 4 radiadors per a calefacció. Instal·lació elèctrica amb il·luminació directa.

—Aquesta obra és el nostre orgull—em diu l'alcalde, iraien-me del meu astorament—. Tenim cura de l'educació d'uns 700 infants. Estem tractant d'afegir una classe de baixillerat a l'Escola d'Arts i Oficis. El problema pedagògic, en aquest moment, ocupa totes les nostres activitats. Tenim, també, la intenció de crear un Institut Agrícola. Els nostres pobres camperols, abans, han estat

continuament estafats pels xerraires, els quals els venien productes químics sense cap eficàcia. La seva desconfiança per totes les innovacions racionals per a fer produir la terra, és deguda a la seva cultura insuficient. La nostra escola agrícola prepara una nova generació de camperols. Havem, ja, organitzat una granja per al desenvolupament racional de l'avicultura.

Li pregunto:

—¿Quants obrers treballen per a l'Alcaldia?

—Prop de 300, sota la direcció tècnica del mestre d'obres Ramon Salas, que ha substituït l'enginyer de l'Alcaldia, presoner dels rebels a l'illa de Mallorca.

Trelem el cap per una finestra del nou edifici escolar.

—Veu aquesta gran plaça? Abans havia estat l'hort dels frares, voltada per una paret alta. La transformarem en un jardí ple d'arbres i de flors, on jugaran els infants.

Les oficines de l'Alcaldia han estat traslladades des del vell i petit edifici al convent de les monges. Les ordres religioses eren les que disposaven dels millors edificis del poble.

—Els mitjans per a realitzar totes aquestes obres—em diu l'alcalde—ens han estat proporcionats en part per la gent rica del poble, encantats de sortir d'afficcions amb algunes desenes de milers de pessetes. Aquest hivern han escassejat els queviures de primera necessitat, però hem efectuat a temps una operació d'intercanvi amb França. Hem portat a Marsella 15 camions d'ameilles i hem tornat amb el que ens feia falta i, a més a més, un benefici en espècies, que hem destinat a obres del poble.

En manifestar-li la meua admiració, el ciutadà Devant m'interromp:

—No, no, no, sense l'ajut i la col·laboració intel·ligent i el bon sentit moderador dels meus col·laboradors, jo personalment, hauria fet molt poca cosa.

—I el problema de la terra, ¿com ha estat solucionat?

—El conseller d'Agricultura, Francesc Mateu, president de la Unió de Rabassaires de Tàrrrega, li proporcionarà tots els informes.

En la història de la nova Espanya que s'està formant en la lluita contra el despotisme, l'obscurantisme internacional, la petita ciutat de Tàrrrega representa un punt de sortida, un far d'orientació, una prova evident de la força constructora del poble, quan està ben dirigit pels seus caps. L'actuació moderadora, intel·ligent, constructora del jove alcalde de Tàrrrega pot compararse si bé reduint les proporcions, a aquella gran i animosa fins l'estoïcisme del President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys.

BRUNO SERENI.

Francesc Gené i Aixalà, nou fiscal del Tribunal de Cassació

El nostre estimat amic, el diputat a Corts per la circumscripció de Lleida, Francesc Gené i Aixalà, prengué possessió dimarts passat, del càrrec de fiscal del Tribunal de Cassació, designat pel Govern de la República en la «Gaceta» del dia 14 d'aquest mes.

Francesc Gené i Aixalà, prestigiós advocat de Lleida, ha aportat els seus coneixements jurídics a la noble causa de la Llibertat.

En les passades eleccions formà part de la candidatura del Front Popular, i la votació, favorable a les esquerres, el portà al Parlament de la República per a defensar amb l'entusiasme de sempre Catalunya i la Llibertat.

Ara ha estat nomenat, com hem dit, fiscal del més alt Tribunal de la nostra Pàtria.

Cal remarcar l'alta i merescuda distinció de que ha estat objecte el nostre amic i correligionari, perquè amb la designació d'En Francesc Gené, per a fiscal del Tribunal de Cassació, resta honorada també la nostra ciutat.

L'IDEAL es complau en felicitar-lo i desitjar-li tota mena d'èxits.

Cal que tots fem el màxim esforç per a aixafar d'una vegada el feixisme.

Catalunya tindrà una gran Emissora!

El Govern de la Generalitat ha acordat adquirir una potent Emissora de Ràdio, perquè poguem ésser oïts de tot el món.

Catalans!

Paguen a la Generalitat de Catalunya la vostra taxa de radio-oïent, amb la qual contribuïreu de manera directa a bastir aqueta gran Emissora.

Dr. HUMBERT TORRES
Paherla, 10 Telèfon 1328

LLEIDA

Vies digestives

Vies Urinàries

RAIGS X

VISITA

Matí, de 11 a 1 Tarda, 8 a 9
Hores convengudes

Dr. Antoni Pujadas

Melge - Oculista

Plaça de la Sal, 15-1.

LLEIDA

La guerra ens imposa molts deures; però ens ofereix una oportunitat de demostrar les conviccions antifeixistes, i la nostra dignitat personal.

Un càrrec no és motiu per a eludir el deure de guerra. Aquell que tingui un càrrec i ha estat mobilitzat, ha d'incorporar-se a la caserna. Davant de les armes no hi ha privilegis!

Les organitzacions trobaran substituïts excel·lents entre els que no tenen l'edat militar.

COMITÉ PRO-EXERCIT POPULAR REGULAR.

La instrucció pre-militar obligatòria

Informació Local i Comarcal

Exit formidable del Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular

Fa dos dies s'ha publicat un Decret declarant la instrucció pre-militar obligatòria per als joves compresos en l'edat de 18 a 20 anys. En el preàmbul d'aquesta disposició es fa ressaltar la tasca del Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular a Catalunya i efectivament són els esforços d'aquest Comitè i la seva actuació qui han decidit l'aprovació d'aquest Decret.

Després de la seva publicació, el Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular pot felicitar-se ja de comptar amb dos èxits.

El primer d'ells és haver ajudat eficaçment a inculcar a les masses la idea de l'Exèrcit Popular Regular, l'únic mitjà que ha de portar-nos a la victòria. Es ja una íntima convicció a tot el poble la necessitat d'aquest Exèrcit i és un fet la seva formació.

La profunda impressió que produït en tots els ànims la caiguda de Màlaga, en el mes de febrer, fou aprofitada per aquest Comitè—creat aleshores—que vegé en ella la manera de fer remarcar la necessitat d'un Exèrcit fort i disciplinat i ajudà fermament a la seva creació.

Al mateix temps el Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular, per mitjà d'intensa propaganda, ha cridat l'atenció de les masses per a predisposar-les a formar les reserves indispensables per a l'Exèrcit, gràcies a la Creació dels Centres i Camps d'Instrucció.

En aquests Camps d'Instrucció, els joves reben durant trenta dies l'educació pre-militar. Aprenen allà a ensinar-se moralment i corporalment per a la lluita antifeixista. Aquesta tasca ha produït magnífica impressió a les autoritats.

El primer Camp model ha estat inspeccionat diverses vegades per les altes autoritats de Catalunya, pel President Companys, general Pozas, comissari V. Llanos, coronel Cordon, ministre Brujo, President Aguirre i altres personalitats, i sempre ha estat l'admiració de tots ells, que en llurs visites han tingut paraules d'elogi per a l'esmentada tasca.

Amb aquestes visites va anar incitant-se la preparació d'aquest Decret i diversos membres del Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular es dirigiren a València per tal de conferenciar amb les autoritats sobre aquesta qüestió, amb el ministre de Defensa Nacional senyor Prieto, sots secretari Fernández Bolaños i tinent coronel Cerrón. Es de remarcar la tasca de Ràgassol, secretari general d'aquest Comitè. Després de diversos viatges i conferències s'ha acordat ara aquest Decret, que significa la realització de les finalitats del Comitè i la preparació de la joventut que formarà les reserves per a qualsevol eventualitat d'aquesta lluita. Amb això completa ja el Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular, el segon èxit, fruit del seu treball i de la seva constant actuació.

Tots a les ordres del Govern de la Generalitat.

Accident

A Espof, on fa poc temps resideix, ha sofert un petit accident, nostre volgut amic Dr. Robert Perenya, el qual segons noves que tenim, no revesteix la importància que es creia en els primers moments, puix que es tracta d'una luxació de poca importància que l'impe-dirà caminar uns dies.

Sentim de debó l'accident, tot i desitjant a l'amic Perenya, una prompta i total curació.

Ordre Públic

El Cap de Policia de nostra ciutat per mitjà d'una nota facilitada a la premsa, recomana a tots els ciutadans vagin sempre amb els documents que acrediten la seva personalitat, puix que la manca de documentació podria ésser causa de defunció i conseqüents molèsties fins haver identificat la personalitat llur.

—Els delinqüents al Preventori de Lleida, Ramon Fregola, Anastasi Esteve, Joan B. Balaguer, Josep Borriàs i Ramon Ballester, han estat traslladats.

—Per no acatar les disposicions dictades pel Govern de la República, han estat definguts Francesc Soler Masana, Evarist Corbella Tena i Isidre Pagès Torrents, veïns de Bellvís.

—El delinqüent Josep Mus Roldan, ha estat traslladat a Sort, a disposició del jutjat d'Instrucció d'aquell partit.

—Han ingressat a la Presó de nostra ciutat, Carmel Rubió, Basili Rubió, Josep Roig, Ramon Ballester i Joan Petit.

—Han estat alliberats del Preventori de nostra ciutat, els reclosos Delfi Bonet, Josep Solé i Joaquim Balada.

De la Generalitat

El Diari Oficial de la Generalitat, corresponent al dia 15 del corrent, publica una ordre de la Conselleria de Governació i Assistència Social, per la qual és convocat un concurs-oposició lliure, per a la provisió de les places de

Director dels Establiments d'Assistència Social de Catalunya entre els quals hi van compresos els de nostra ciutat, Hospital Intercomarcal, Casa de Maternitat i Casa d'Acolliment.

També publica altre concurs-oposició, per a proveir els càrrecs d'Administrador dels dits Establiments.

Fets diversos

Nosaltres que teníem posades les nostres esperances en la Lluna nova, per a que ens proporcionés una mica de fresca esbargint quelcom la forta calor palida durant el passat mes de juliol, hem de declarar que restem decebuts, i que la regina de la nit, no s'ha portat com desitjàvem els seus fervents admiradors de per ací.

Ben analitzat, potser hauríem de convenir en que ha refrescat un poc durant les nits, però no pas en la proporció que nosaltres volíem i ens mereixem.

Si no vé a treure'ns d'aquesta situació tòrrida la benefactora pluja, tenim calor per a dies.

—Per ordre de la Conselleria d'Economia de la Generalitat, ha estat nomenat delegat per a la regió VIII, Lleida, el senyor Josep Soler Barri.

—Cada setmana, tenim de donar compte d'accidents automobilístics produïts a nostres contrades per diferents causes però que costen la vida a ciutadans que viatgen en dits vehicles.

Avui, també hem de rescensionar, amb el natural sentiment, un altre accident ocorregut dilluns passat entre les poblacions de Benavent de Tremp i Tremp.

Retornaven d'efectuar un servei el Delegat d'Economia Joan Grijaldo, acompanyat de Martí Ramon i Abelard Tone, per les terres de la Vall d'Aran, quan per causa d'una falsa maniobra donà el coixe tres toms de campana, resultant tots ells amb ferides, afortunadament de poca importància que va fer necessari el seu internament a l'Hospital Intercomarcal de nostra ciutat.

El xòfer que conduïa l'automòbil

anomenat Manuel Garcia resultà mort de l'accident.

Segons nostres notícies els ferits segueixen bé, estan en franca milloria, vers el seu guariment total.

Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular.-Lleida

Festival Deportivo-Militar organitzat per aquest Comitè pel pròxim diumenge dia 22

PROGRAMA

Mall.—A les 11: Recepció dels equips forasters participants en les proves atlètiques.

Al Teatre Vinyes tindrà lloc una conversa a càrrec d'elements del Comitè de Barcelona, sobre l'abast del Decret Pre-Militar i necessitat d'educació esportiva militar de la joventut.

Tarda.—A les 4: Al Camp d'Esports tindrà lloc un magne festival d'atletisme en el que hi participaran:

Un equip de la 141 Brigada Mixta.

Un equip d'Aviació.

Un equip dels Batallons d'Aviació.

Un equip del Front de la Joventut.

Un equip del Parc Central d'Intendència.

Un equip del C. A. D. C. I., i

Un equip del campament pre-militar del Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular.

També es realitzaran vols d'ay ació, amb acrobàcies i descensos amb paracaigudes.

Han estat particularment invitats i honoraran aquest acte amb llur presència els Excel·lentíssims President de la Generalitat de Catalunya, senyor Lluís Companys i també el General Cap de l'Exèrcit de l'Est, senyor Sebastià Pozas.

Catalans en peu de guerra!

Joventut catalana prepara't per ingressar a l'Exèrcit Popular Regular!

Fóra discursos partidistes!

No més la guerra ens ha d'interessar a tots!

CAFÉ SALUD

EL MILLOR DE TOTS

PERE RIPOLL

Carme, 4

Telèfon 1807

LLEIDA

Tip. «Joventut», Blondel, 10, Tel. 1980 - Lleida

Qui és que s'entesta en apartar Catalunya del Govern de la República?

No havíem que Catalunya influeix poderosament sobre la marxa dels esdeveniments?

Espanya i Catalunya ens exigeixen actituds clares i terminants.

L' IDEAL

Es hora de fer una política.
de realitats i no de
barbaritats.

UN BAN IL·LEGAL La tria entre dos sistemes

Mentirem si diguéssim que ens ha sorprés el BAN que acaba de fer públic el ciutadà Antoni Sorribas i López com a President del Consell Directiu de la Caixa Immobiliària de Lleida.

L'esperàvem, com una conseqüència lògica del Reglament que, vulnerant una disposició de la Generalitat, aprovà l'Ajuntament en la sessió del 19 de juliol darrer.

El conglomerat C.N.T. - P.S.U. no es para en barres. Imposa a l'Ajuntament la seva voluntat, saltant-se les orientacions marcades pel Govern de Catalunya, i el que és més, enganyant-lo en dir en el BAN a que fem esment que el que hi és ordenat està d'acord amb el Decret de municipalització de la vivenda de la Generalitat de Catalunya.

Amb plena responsabilitat dels nostres actes declarem, que el BAN del President del Consell Directiu de la Caixa Immobiliària, de data 16 d'agost de 1937, no obliga ni pot obligar els propietaris que no havent estat declarats facciosos habitin o ocupin estatge propi o locals destinats a indústries o comerços en immobles de la seva propietat.

Per fonamentar la nostra declaració ens basem—per l'ordre cronològic en que han aparegut en el Diari Oficial de la Generalitat—en les disposicions següents:

PRIMERA.—En l'article 5.è de l'Ordre del Departament de Finances del 22 de març del 1937, que estableix:

«La Comissió per a l'Administració de la Propietat Urbana no està autoritzada per al cobrament de lloguers corresponents a estatges ocupats pels respectius propietaris, ni tampoc els dels locals destinats a indústries o comerços dels immobles propietat dels titulars d'aquest.»

SEGONA.—En l'article 2. on del Decret de Presidència d'11 de juny del 1937 que diu:

«Són exceptuades de la municipalització les finques utilitàries (utilitzades directament pel seu propietari) i també les utilitàries-lucratives que rendien el mes de juny del 1936 fins a 50 pessetes. Les finques utilitàries-lucratives que rendien a llurs propietaris quantitats superiors seran municipalitzades, però quan a la part utilitzada pel propietari aquest podrà continuar disfrutant-la, sense pagament de drets.

TERCERA.—El Decret del Departament de Finances del 27 de juliol darrer, que obliga els funcionaris a pagar el lloguer i exhibir el rebut per percebre els havers, exceptua d'aquesta obligació, als funcionaris i treballadors que reuneixin alguna de les següents condicions:

a) Esser propietaris de finques urbanes i que visquin en estatges de llur propietat.

b) Esser pares, fills o consorts de propietaris de finques urbanes que visquin en estatges de llur propietat i conjuntament amb ells.

Res, ni ningú, pot obligar doncs, a pagar lloguer als propietaris que habitin casa pròpia, ni ningú tampoc està autoritzat per cobrar els lloguers de les cases que rendeixin menys de 50 pessetes mensuals.

L'únic organisme que podria manar-ho, és el Govern de la Generalitat, modificant, en aquest cas, les disposicions que fins ara ha promulgat. L'Ajuntament de Lleida i la Caixa Immobiliària, per més esperit cantonalista que tinguin, s'han d'amotillar a allò legislat amb caràcter general i no poden modificar-ho a caprici.

ESQUERRA REPUBLICANA, marcà al Saló de Sessions, la seva posició en aquest assumpte i a l'aconsellar ara als propietaris de finques urbanes que no paguin els rebuts de lloguer dels mesos de febrer i successiu de les finques pròpies, que els són presents per la Caixa Immobiliària de Lleida, no fa res més que afirmar-se en l'actitud adoptada.

Es diu en el Ban, que: «la manca de compliment de les obligacions que a cadascú s'imposen, fa suposar un sabotatge a la nova economia...» i que els propietaris que no paguin «es faran mereixedors de les sancions assenyalades per als sabotejadors.»

Aquesta amenaça, és semblant a la que formulava aquell que havent caigut en un pou, escridassava al que se l'estava mirant i jurava que si no l'ajudava a sortir-ne, el mataria.

La Caixa Immobiliària, no pot denunciar als Tribunals Populars, als propietaris que no paguin, perquè, qui trepitja terreny fals, és ella i no els propietaris.

Es un fet abastament comprovat que si les subsistències han assolit uns preus elevadíssims ho devem a la intervenció dels organismes que s'han creat per a endegar i per a abaratir els proveïments. En Barnades, en una conferència plena de coneixements, ens feia notar que mentre el Govern de València s'havia encarrassat per suministrar carn congelada a 2'20 pessetes el quilo, en canvi quan arribava al públic en valia 7'50 i que quan arribaven càrregues senceres de blat a baix preu, a Barcelona pagaven el pa a dues pessetes el quilo, i així per l'estil en una sèrie d'articles de menjar sotmesos al nou règim de l'economia dirigida.

No som tan cànids de creure que els comerciants deixin passar una tan bella oportunitat per a mantenir els preus d'abans de la guerra o només afegint-hi un augment prudencial. Això, no. Nosaltres, no fa gaires dies, hem vist arramassar una carretada de sindries en el reng d'una capital de comarca i pagar-les al pagès a deu rals cada una i acte seguit la verdulera s'ha posat a vendre aquelles matèxes sindries a cinc pessetes, és a dir, a doble preu. No sabem, per ventura, que s'han venut pernills a seixanta duros cada un? Si els comerciants, però, fan aquets robatoris són punits per les autoritats i si no ho són haurien d'esser-ho, que aquesta hauria d'esser la veritable feina de la política a seguir en matèria de proveïments i que, si no ho tenim mal entès, tal era la finalitat de les Conselleries Comarcals de Proveïments, o sigui que després d'assegurar l'abastiment de les Comarques havien de vigilar i controlar els preus de tots els articles de primera necessitat, per tal d'evitar, precisament, que el públic fos objecte d'expoliació per part dels comerciants i revenedors sense consciència.

Encara hi ha un altre factor que ha ficat la cullerada en aquest afer dels proveïments i que també ens ha portat un gran desori econòmic: els Sindicats Agrícoles. Hi ha una població important de per ací, on el Sindicat Agrícola ha fet i fa d'arramassador constant de tots els productes del mercat, en especial del volatam i de la caça, els quals revèn a uns segons arramassadors de Barcelona o de Sabadell o de Manresa. Els pagesos dels pobles que van al mercat d'aquella plaça i que d'una hora lluny ja flairen els preus, fan cap a corrua feta al Sindicat perquè saben que allí sempre els paguen dos o tres rals més per cap que no pas al mercat. Adhuc s'ha arribat a l'extrem inaudit que tot just el pregoner del poble ha acabat de fer la crida oficial dient que la taxa dels ous era la de cinc pessetes i mitja, ha passat pels llocs del mercat un individu que anava dient que al Sindicat els pagaven a sis pessetes!

Si les coses han d'anar d'aquesta manera no hi hauria res millor que la simplificació del problema, car ja hem vist que complicant-lo no ens entenem, i, el que és pitjor, mengem poc i ho paguem car, i encara amb molta molèstia i molt trassals. Què us sembla si suprimíssim tot l'embarum que s'ha bastit i tornéssim al règim d'abans, de productor a consumidor, o de productor a comerciant i d'aquest a consumidor? I la feina del Govern que fos limitada a la fixació dels preus i a donar ordres riguroses als agents d'ordre públic per a veïllar pel compliment d'aquelles taxes ordenades pel Govern, el qual estaria assessorat per tècnics, Sindicats, Cooperatives, etc. Amb això i en procurar que quan un article determinat es cassegi es basquegés a fer-lo venir de fora, creiem que l'afer restaria solucionat.

Ja comprenem que amb aquesta simplificació s'ensorrarien un sens fi de teories. Si l'aplicació d'aquestes, però, ha de fer-nos passar gana i a més a més ha de costar-nos un ull de la cara, no sabem, francament, el que és preferible...

JOSEP MONTSEC.

Aquests, podran apolar-se per defensar-se, en les disposicions a que abans ens referíem. La Caixa Immobiliària no citarà cap disposició que l'autoritzi a sabotar el Decret de Municipalització de la Propietat Urbana del Govern de la Generalitat.

L'amenaça de portar els propietaris que no paguin, als Tribunals, és ridícula i inoperant.

Si en realitat el no pagar quan la Generalitat diu que no es pagui, és un sabotatge a la nova economia, l'aconsellar públicament als exceptuats que no paguin, deu ésser un delictes molt més greu.

Si és així, la Caixa Immobiliària, pot començar per denunciar com a sabotador de la nova economia, al nostre periòdic.

ARCHIVOS
ESTATALES